

V levičáckém myšlení je stále přítomen názor, že občan není zodpovědný sám za sebe, za všechno je zodpovědný stát. Levičákovi ovšem nic nevyhoví, i kdyby pečení holubi padali samovolně do úst, nebylo by to pravé ořechové, nejspíše by chyběla omáčka.

Ono je to totiž velmi pohodlné za nic neodpovídat, nevyvíjet žádnou nadbytečnou iniciativu a jen remcat, že je všechno špatné. Politici levicových stran na to navazují a slibují, že tato přání splní. Tím vzniká jakýsi lživý mýtus, že vláda je téměř všemohoucí, a pokud nerozdává plnými hrstmi, potom něco zatajuje, krade a žije na úkor „lidu“. Že by snad také občané mohli být zodpovědní za svůj stát, je nepřipustná myšlenka, kterou si nedovolí politik vyslovit ani šeptem, pokud chce být zvolen tímto nezodpovědným davem levičáků. Levičák totiž za nic nemůže, nikdy nic špatně neudělal, vždy se správně rozhodl. Všichni jsou povinováni ho jen chválit a slibovat nápravu křivd na něm spáchaných.

Tato situace ublíženosti vytvářející „blbou náladu“ je výslednicí celého polistopadového vývoje napodobující evropské paradigma „zbožnění jednotlivce“, který má jen práva bez povinností, ale u nás ještě podpořené komunistickým režimem, který nutil lidi se veřejných věcí nezúčastňovat a jen poslouchat. Různá omezení, která stát klade, neobsahují povinnosti vytvářet hodnoty pro stát a zajistit do budoucnosti jeho existenci. Občan má jen dostávat a není jasné, kdo to má garantovat, populističtí politici tvrdí, že oni. Tím utvrzují občany ve falešném vědomí, že na pravidelný příděl pečených holubů shůry mají právo, které není plněno, a oni jsou šizeni. Toto přesvědčení je v levičáckém myšlení trvalé, vůbec nezáleží na životní úrovni, lidé se mohou mít velmi dobře, stále budou mít pocit křivdy a šířit „blbou náladu“. Levicová populistická politika je v pasti, levičáka nikdy neuspokojí a vždy bude špatná. Nejhorší je ovšem „blbá nálada“ na základě neustálé představy o okrádání. K tomu přispívají hádky mezi politiky, ve kterých se vzájemně z krádeží obviňují a nejhorší na sebe plivají. Přitom si nemyslím, že všechno dělají politici špatně. Jenže úspěchy nejsou nikde vyzdvíženy.

Zbožnění jednotlivce je virtuální, jednatel musí obstát v tržním prostředí a vydělávat. To levičáka vede opět k přesvědčení, že to není správné, vlastně by si měl dělat jen to, co chce, co ho baví, a ty pečené holuby dostávat jako právo. Proto také pošilhává po komunistickém režimu a někdy jej adoruje. Vinna je opět „blbá nálada“, tedy přesvědčení, že má dostat ony holuby, kteří nepřicházejí. Některé nepříznivé společenské jevy levičáctví napomáhají rozšiřovat a udržovat. Tím je především nezasloužená nezaměstnanost a nízké platy. Na tom druhém mají levičáci zásluhu také, protože nepracují v odborech, a na rozdíl od svých dědů, svoje práva nehájí. To je následkem individualistické výchovy a rozkladu kolektivní sounáležitosti.

Levičácký individualismus

Levičáctví doprovází modernistické paradigma jako stín, nelze se ho zbavit překročením, je dáno celou ideovou nadstavbou doby, je odliškem neomarxistických ideálů. Působí na něj představa o beztřídní společnosti, kde bude „každému podle jeho potřeb“. Tito dnešní lidé nejsou někdejšími dělníky, kteří bojovali za lepší výdělky. Ti tehdejší dobře věděli, že „bez práce koláče nejsou“. Dnešní se nesdružují nějak ochotně v obranných spolcích, aby bojovali. Jsou individualisty stejně jako ostatní občané. Proto jsou tak snadno ovladatelní.

Celou společnost postihl fenomén „odloučení“. Lidé nejsou schopni založit velké politické strany a v nich trvale pracovat, vybírat kvalitní kandidáty na poslance, žít spolkovým životem. Nechali se přesvědčit, že ve stranách pracovat nemusí, stejně tak jako vůbec nic politicky dělat nemusí a hodní politikové všechnu práci za ně odvedou. Potom to dopadá tak, že strany jsou malé a placené sponzory, slouží především lobbistům a oligarchům. Ale dnešní občané tvrdí, že za to nemohou, na rozdíl od svých dědů nevyužívají demokratického režimu a stranické politiky, ve které jedině mohou prosadit svoje zájmy. Konečně ani vlastně neví, co by měli prosazovat. Mnozí ani programy politických stran nečtou a myslí si stále, že za ně někdo něco udělá. To se ještě nikdy nestalo, všechno, prostě všechno, se vždy musí vytvořit prací a vybojovat. Kdo nedělá, nesklízí. To platí i pro politiku.

Pokud se sejdou více než dva lidé, které k sobě nepoutá pragmatický kalkul, pohádají se a nejsou schopni spolupracovat. Každý myslí na sebe. Absentuje myšlení přesahující jednotlivce. Absentuje představa o blahu celku, o národních zájmech, o budoucnosti společenstva. Tato představa je sice všeobecná, pravicově smýšlející občan se snaží v tomto paradigmatu se přizpůsobit, stará se o sebe bez ohledu na společnost. U levicově smýšlejícího je ovšem schizofrenie myšlení – společnost je špatná, protože nedává v dostatečné míře pečené holuby, ale levicový občan nevykonává žádnou snahu ji měnit. Současné „odloučené“ levičáctví vyplývá z fenoménu odloučení jednotlivce od společnosti, ze ztráty identity s národem, státem, obcí a vůbec domovem. Individualistické levičáctví zůstalo jako torzo původního kolektivního levicového myšlení, poté, co společnost zachvátil fenomén „odloučení“ a sounáležitost se vytratila. To se stalo diskreditací kolektivní identity za komunistického režimu a zároveň prosazováním západního individualismu.

Chybí elementární představa o zodpovědnosti za funkční společnost. Chybí představa o uspořádání společnosti a její budoucnosti. Občan je chudák, který nic neovlivní, protože nic ovlivňovat nechce. Považuje se za příjemce „práv“, které padají shůry a na které má „nárok“. Samozřejmě, že mnoho lidí neodpovídá zcela tomuto vzoru, někteří částečně, jiní více. Bohužel je jich hodně na to, aby ovlivnili volby.

Levičáci netvoří žádný kolektiv, tak jako jej netvoří nikdo jiný. Lidé obecně se dovedou sejít dočasně jen při emotivních protestech nebo pragmatických akcích. U obchodních domů v době slev je jich více, než na protestech proti migrantům, kde se sejdou tak maximálně třikrát. Potom je to přestane bavit a skončí v hospodě, kde remcají, že vláda neudělala to, co si žádají. Oproti levici v minulosti, oproti dědům pracujícím ve velkých politických stranách, jako byli někdejší Agrárníci, Národní socialisté, Sociální demokraté, Lidovci, jsou dnešní levičáci individualisté. Chybí jim sounáležitost, zodpovědnost za společnost a vize budoucnosti. To ovšem neplatí jen o nich, ale ti ostatní obvykle spíše spoléhají na sebe. Levičáci spoléhají na druhé. Spoléhají na společnost, která se ovšem v jejich srdcích vytratila a pro kterou nechtějí nic udělat. Netvrdím, že současné strany, které se nazývají levicové a lidi, kteří levicově myslí, jsou těmito levičáky bezezbytku.

Závěr

Výsledky se musí dosahovat prací. Pokud chce někdo politiku pro lid, tak lid musí tu politiku dělat. „Blbá nálada“ vzniká z nicnedělání, z čekání na „něco“. Politika není jen rozhodování, je to práce. Je to především zodpovědnost za výběr kandidátů na kandidátky. Kde jinde než ve velkých politických stranách (100 tisíc a více členů) se vyberou lidé, kteří nekradou, kteří nezaprodají stát, o kterých se ví, jak se chovají? Kde jinde, než ve velkých politických stranách se vybere od členů dost peněz, aby bylo na vlastní tisk, web, instituce a volby, aby se nemuselo spoléhat na donátory, kteří zanesou do strany svoje zájmy.

Ještě nebezpečnější je volba lidí, kteří se odněkud vynořili, obvykle ze zahraničí, nic se o nich neví, ale jen krásně mluví a rozdávají peníze. Levičácké myšlení neuznává zásluhy, proto klidně takové lidi zvolí. Nebo mladí hoši, kteří za sebou nemají politickou kariéru, nejsou prověřeni ve složitých situacích, neví se o jejich reakcích. Zde jsou velmi nebezpečné přímé volby osobností, protože lidé se snadno nechají „okecat“ krásnými řečmi a masivní mediální masáží, jejíž financování obvykle přichází z nějakého zahraničního zdroje a podle toho také potom politika vypadá. Nezapomeňme, že globální kapitál má takové obrovské prostředky, že financování čehokoliv není problém.

Vládnout pomocí referend je mýtus, na který se přilepili individualističtí levičáci, kterým se nechce zakládat velké strany, dělat programy a zodpovědně vybírat politiky. Referenda mohou být jen doplňkem politiky, protože v referendech není osobní zodpovědnost. Individualisté stejně ani k referendům chodit nebudou, takže rozhodování bude ještě méně demokratické a ještě více nezodpovědné.

Postupující globální moc potřebuje vládnout bez lidu, potřebuje úplatné lidi na všech pozicích. Na pozicích občanů jsou individualističtí levičáci ideálním substrátem. Jsou úplatní stejně, jako jimi odsuzovaní politici a úředníci, dají se koupit nějakými materiálními dary, dotacemi, důchody apod. Globální oligarchové ovládnou za jejich zády všechny zdroje, které země má, zlikvidují střední třídu, která jediná má nezávislé prostředky a může se penězi stavět transnacionální moci. Potom už nepomůže nic.

Vlastimil Podracký